

i forhold til gældende ret, hvor i et uskiftet bo livsarvingernes arv efter førstafdøde i visse henseender betragtes som „falden arv“. Dette kan have urimelige konsekvenser, hvis en af livsarvingerne afgår ved døden efter den førstafdøde af forældrene, men før den længstlevende.

Ved den længstlevende af forældrenes død bliver man så nødt til at genoptage boet efter den afdøde livsarving, og dette har medført overordentlig komplicerede skifteproblemer og i øvrigt den helt urimelige konsekvens, at man er tvunget til at genoptage boer efter småbørn, hvis eneste arvinger er deres forældre eller søskende.

Ved denne genoptagelse af boet kommer arven også hans udekkede kreditorer til gode. Det forekommer imidlertid urimeligt, at „det mellemdøde“ barns kreditorer har mulighed for kortere eller længere tid efter, at deres skyldner er afgået ved døden, at få del i arven fra det uskiftede bo, som de ikke kunne røre i arvingens levende live.

Hvad der bliver tilbage efter dækning af kreditorerne, tilfalder den „mellemdøde“s arvinger, herunder hans eventuelle efterlevende ægtefælle. Selv hvor det „mellemdøde“ barns ægteskab er opløst ved barnets død, vil det kunne være mindre naturligt, at der ved skiftet af det uskiftede bo skal udbetales arv til dets ægtefælle. Dette vil navnlig være tilfældet, når den pågældende ved det uskiftede bos ophør har indgået nyt ægteskab og måske helt har mistet forbindelsen med sine svigerforældre.

Formuleringen af de nye bestemmelser får til følge, at det „mellemdøde“ barns kreditorer afskæres fra at få del i arven efter førstafdøde, og at det „mellemdøde“ barns livsarvinger direkte bliver arvinger efter førstafdøde. Endvidere vil det „mellemdøde“ barns ægtefælle ikke som efter gældende ret kunne få del i arven efter førstafdøde.

Efter gældende ret kan en ægtemand ved testamente bestemme, at hustruen, mens hun hensidder i uskiftet bo, kun kan råde over fællesboet med samtykke af en *tilsynsværge*. Denne særlige beføjelse for ægtemanden foreslås *ophævet* ved lovforslaget.